

latos terminológiák eldöntetlenségei sem könnyítenek meg (erre a szerző reflektál is). A legfontosabb különbséget a szerző abban látja, hogy „míg a posztmodern paradigma sajátossága a decentráltság az intertextuális hálózatban, addig a posztavantgarde szövegekben az énbé vetett hit megőrződni látszik.” (96.) A klasszikus modern hagyományhoz a neo-(vagy) posztavantgarde viszont azért viszonyul alapvetően másképpen, mint a klasszikus avantgarde, mert a hagyomány tagadásával szemben itt „a hagyomány (benőtt) ösvényként újra kitalálható (a megmutatás mellett az eltiprás is ugyanolyan hangsúlyos).” (139.) A neoavantgarde poétikáját Dánél Mónika a *közöttiség* kategóriájával írja le, amelyet egyfajta rizomatikus szövegszerveződési elvként értelmez, és amely a különbözőségek és egyidejűtlenségek parataxisából és egymásra hatásából jön létre. Ennek a szövegszervezési elvnek a működését Kemenes Géfin László *Fehérlófia I-VI.* (1991) című könyvének, mint a magyar neoavantgarde reprezentatív alkotásának elemzésén keresztül világítja meg. A mese architextusát a műfajkollázs, az ironikus és demisztifikáló, a nyelv és a kifejezés határaitra kérdező nyelv regiszterkeverő működése teszi sokrétű, komplexitásában kihívást jelentő olvasmánnyá, amelyet a szerző a kötet egyik legjobb elemzésében bizonyít. A tanulmányok sorát átszövő Kemenes Géfin-elemzések előre vetítik akár egy későbbi monográfia lehetőségét is. Vitéz György szövegrészleteinek, Bakucz József *Az erős betű, Apolló és anyolló* verseinek, melyeket a széttörtelt, széthangzó nyelv (170) és intermediális határtapasztalat példaként olvas, valamint Thinsz Géza *Elidegenedett idegenjének* alaposabb szövegelemzése komolyan hozzájárulhatna nemcsak a neoavantgarde jobb megértéséhez, de talán az olvasókkal való megszerettetéséhez is. A kötet minden értéke és erénye mellett sem hallgatható el, hogy a kiadó és a szerkesztő részéről messze nem kapta meg azt a gondoskodást, amelyet megérdemelt volna.

